

BUITENLAND

De Duitse zeevisserij in 1962

Vervolg van vorige week

De zout-haringkampagne bracht 291.333 kantjes haring op. Dat is, de oorlogsjaren buiten beschouwing latend, de kleinste aanvoer sedert het jaar 1928. De grootste aanvoer bracht het jaar 1955. Toen werden 646.300 kantjes aangevoerd. De oorzaak van deze kleine aanvoer is tweërlei: aan de ene kant werd er minder aandacht besteed aan de zoute haringvangst en aan de andere kant was de visserij zelf niet erg lonend. Sedert 1955 is het aantal loggers bij deze visserij betrokken, met 23 procent verminderd. Het aantal reizen kwam 47 procent lager te liggen en de gemiddelde vangst per visdag liep 34 procent terug.

Van de 291.333 kantjes waren er 242.803 afkomstig van de Noordzee, 35.764 uit het Kanaal, 2.567 uit de Westbritse wateren en 10.199 kantjes uit gemengde reizen.

De kleine hoogzee- en kustvisserij voerde in totaal 137.113 ton aan. Dat is iets meer dan de totale aanvoer in 1961 met 132.085 ton, maar tegenover de gemiddelde aanvoer van de voorgaande zes jaren ligt dat cijfer 14.100 ton lager. In 1960 bracht deze visserij 140.453 ton aan. Volgens de vanggebieden zag deze bedrijvigheid er uit als volgt (in ton):

Noordzee	104.266	96.149	97.473
Kattegat en Skagerak	605	498	469
Oostzee	35.582	35.438	39.170

In vergelijk met 1961 ziet de verdeling van de vangsten er uit als volgt (in ton):

	1962	1961
Haring	59.015	41.218
Kreeftachtigen	25.505	27.774
Kabeljauw	16.859	18.968
Sprot	6.608	7.213
Mosselen	5.781	10.019
Bijvangst	5.520	7.365
Schol	3.951	4.1243
Zeesterren	3.580	2.155
Tong	1.943	2.036
Andere soorten	8.352	11.095

De verhoging van de opbrengst is alleen te wijten aan een beter resultaat van de haringvisserij. Van de haringvisserij gingen 38.800 ton naar de industrieharing.

De kwantiteiten die aan de vismeelfabrieken afgestaan werden, waren in 1960 en 1961 sterk afgenomen. Dit was deels te wijten aan de afnemende resultaten en deels aan de prijsdaling voor vismeelprodukten die in overzeese landen door

overproduktie tot stand kwam. In 1962 veranderde deze toestand. De overgrote aanvoeren van de trawlvisserij leidden af en toe tot overaanbod op de markten en de kottervisserij legde zich verder weer op de olie-haringvisserij toe. De aan de vismeelfabrieken afgestane hoeveelheden stegen ten opzichte van het vorige jaar van 16.700 ton tot 112.800 ton. Dit bleef echter nog onder het cijfer van 1960 toen men nog 21.100 ton meer afstond. Afzonderlijk bekeken kwam men tot volgende bedragen (in ton):

In beslaggenomen vis	4.817
Vis die over bleef staan	27.897
Industrievis	80.070

Van deze laatst genoemde industrievis telde men 39.439 ton haring en 19.965 ton zandspiering.

Door Duitse visserijvaartuigen werden 23.001 ton rechtstreeks in buitenlandse havens aangevoerd. De grootste hoeveelheid, 10.242 ton ging naar Portugal. In hoofdzaak betrof het hier zoute vis aanvoeren zoals dat ook het geval was voor Frankrijk met 2.832 ton en Spanje met 3.009 ton. Op de Britse markten werd 6.918 ton gelost.

Buitenlandse vaartuigen brachten 32.500 ton onmiddellijk na de vangst op de Duitse markt. Afge-

zien van de IJslanders, waren het meestal kotters uit Zweden, Dene-marken en België. IJslandse trawlers brachten uit 161 reizen 23.344 ton aan, terwijl Zweedse kotters 7.164 ton aanvoerden uit 184 reizen. Deense kotters met 36 reizen landden 2.050 ton en Belgische uit 2 reizen 2 ton. De bevoorrading in vis en viswaren voor het bondsgebied, West-Berlijn inbegrepen, geeft volgend beeld voor 1962:

Eigen aanvoeren	545.500 Ton
Invoer	249.200 Ton
Totale toevoer	794.700 Ton
Niet vr menselijk verbruik geschikt	132.200, Ton
Aan het Oostgebied afgestaan	21.600 Ton
Uitvoer	48.800 Ton
Voor menselijk verbruik geschikt	591.900 Ton
Per inwoner	10,4 kg
Daarvan uit Duitse vangsten	6,1 kg
Uit invoer	4,3 kg

Een vergelijk met de beide voorgaande jaren toont aan dat het verbruik per inwoner lichtjes teruggelopen is. In 1960 bedroeg het 10,9 kg. Evenzo is het verbruik uit eigen

aanvoeren teruggelopen: in 1960 was dit 7,0 kg terwijl het verbruik uit invoeren toegenomen heeft: 1960 gaf 3,9 kg — (g)

Duitse haringmarkt in de zorgen

In de Allgemeine Fischwirtschaftszeitung wordt vastgesteld, dat de Duitse haringmarkt niet in orde is. In een hoofdartikel wordt er op gewezen dat de diepzeevisserij de in visserij op verse haring ingeschakelde schepen al vroeg weer heeft uitgerust voor de vangst op verse vis.

De loggervisserij, die naast de produktie van zoute haring ook nog twaalf à vijftien schepen in aktie heeft bij de visserij op verse haring, om de visserij-industrie van grondstof te voorzien, ziet z'n reizen met rode cijfers eindigen. Reeds nu vraagt men zich af, of het nog wel zin heeft na de afsluiting van het zoute-haringseizoen met alle ter beschikking staande moderne eenheden gedurende de voorjaarsmaanden op de hoge Noordzee de vangst op verse haring uit te oefenen.

Men heeft voorlopig besloten in midden januari slechts enkele spannen voor de haringvisserij in zee te sturen, omdat men gezien de tegenwoordige situatie nog niet kan geloven aan een economisch verantwoorde inzet. Daarom bereidt men maar enkele reizen voor om de markt te kunnen testen.

Welke oorzaken heeft nu de vroegtijdige beëindiging van de haringvangst voor de diepzeevisserij en de geringe aktiviteit van de loggervisserij bij de vangst op verse haring? Volgens de hoofdredaktie van het Duitse vakblad is het eenvoudig zo, dat de haringmarkt in West-Duitsland niet in orde is. De produktie brengt niet de prijzen op, die ze voor kostendekking nodig heeft, wanneer men afziet van de kontingenten, die bij het begin van het seizoen waren afgesproken tussen diepzeevisserij en visindustrie.

De prijs-ideeën, die hieraan ten grondslag lagen, hebben de diepzeevisserij ongetwijfeld een kostendekking verschaft. De kwaliteit

van de vers aangevoerde Duitse trawler- en loggerharing was onberispelijk. Tegenover vroeger werd er meer in kisten aangevoerd volgens een wens van de visindustrie. Toch was men bij de eerste afnemers op de zeevismarkten niet bereid ook maar één haring meer voor de vastgestelde prijs te kopen, als was afgesproken. Het was goedkoper uit Dene-marken in te voeren.

Nog in de laatste week was het zo, dat Deense en Zweedse haringen, die over de groene grens rolden, franco thuis voor 17 tot 21 pfenning per pond werden aangeboden. Franco thuis werd voor deze prijzen zelfs tot in Noordrijn-Westfalen geleverd. Dat de Duitse diepzeevisserij en de loggervisserij voor zulke prijzen niet kon concurreren, ligt voor de hand. Want de kostenlijn ligt bij de trawlers rond 26 tot 28 pfenning per pond en bij de loggers rond 24 pfenning. Het risico is dan ook dermate groot geworden, dat de loggervisserij er al toe is overgegaan zelfs de op verse haring viszende loggers niet uitsluitend groene haring te laten vangen. De eerste 300 à 400 kantjes worden gezouten.

«Men zou niets tegen de Scandinavische prijzen kunnen aanvoeren», zegt het blad «als men in die landen eenvoudig in staat is goedkoper te produceren. Ofwel, dat de Duitse visserij door de wederopbouw na de oorlog op veel hogere lasten zit. Maar afgezien daarvan zijn de Deense en Zweedse prijzen toch niet kostendekkend. Anders kan de recente vangsten aanvoerrestriktie in Noord-Jutland niet worden verklaard.»

Zweedse kotters mochten niets aanvoeren om de Deense prijs niet nog meer te drukken. Het blad is dan ook van mening, dat men gewoon kan spreken van dumping, en dat daartegen iets moet worden gedaan.